

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a JUDr. Jaromíra Klepše v právní věci

žalobce: **LARAT s.r.o.**, IČO: 25409450
sídlem Borovanského 2205/8, Praha 5

zastoupeného Mgr. Ivanou Sládkovou, advokátkou
sídlem Na poříčí 1079/3a, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2015, čj. 19286-6/2015-900000-304.7

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Generálního ředitelství cel (dále též „žalovaný“) ze dne 20. 7. 2015, čj. 19286-6/2015-900000-304.7 (dále též „**Napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný změnil rozhodnutí Celního úřadu pro

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

- hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“ či „**celní úřad**“) ze dne 27. 8. 2014, čj. 116512-7/2014-510000-11 (dále jen „**Prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím rozhodl celní úřad o doměření cla tak, že podle ustanovení článku 217 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex Společenství, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**celní kodex**“), článku 220 odst. 1 celního kodexu, v kontextu s § 264 odst. 1 a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**celní zákon**“), v návaznosti na nařízení Rady (ES) č. 91/2009 ze dne 26. ledna 2009 o uložení konečného antidumpingového cla na dovoz některých spojovacích prostředků ze železa nebo oceli pocházejících z Čínské lidové republiky, ve znění nařízení Rady (EU) č. 924/2012 ze dne 4. října 2012 (dále jen „**nařízení č. 91/2009**“), dodatečně zaúčtoval částku konečného antidumpingového cla ve výši 784 238 Kč, která žalobci vznikla dle ustanovení čl. 201 odst. 1 písm. a) a odst. 3 celního kodexu propuštěním deklarovaného zboží do režimu volného oběhu rozhodnutím ev. č. 12CZ08630010T4CD50 ze dne 9. 3. 2012. Současně celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**daňový řád**“), uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 156 848 Kč.
 3. Žalovaný Napadeným rozhodnutím k odvolání žalobce změnil Prvostupňové rozhodnutí tak, že jeho označení, které zní „R o z h o d n u t í“, nahradil označením „Dodatečný platební výměr č. 12CZ08630010T4CD50“ a celý jeho výrok nahradil novým výrokem, podle něhož celní úřad s přihlédnutím k § 320 odst. 1 písm. c) celního zákona za použití § 101 a § 102 daňového řádu rozhodl podle článků 220 a 221 celního kodexu a podle § 264 odst. 1 a 2 písm. c) celního zákona ve spojení s § 147 daňového řádu, s přihlédnutím k nařízení č. 91/2009, tak, že z dovozu zboží propuštěného do volného oběhu rozhodnutím tehdejšího Celního úřadu Chomutov ze dne 9. 3. 2012 pod MRN 12CZ08630010T4CD50 žalobci dodatečně doměřil konečná antidumpingová cla, dodatečně zaúčtovaná ke dni 27. 8. 2014, v celkové částce 784 238 Kč. Žalovaný dále ve výroku specifikoval změnu údajů, na základě kterých byla stanovena poslední známá cla, a shodně jako celní úřad rozhodl o tom, že je žalobce povinen podle ustanovení § 251 odst. 3 daňového řádu uhradit penále z částky dodatečně doměřeného cla, a to ve výši 156 848 Kč.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí rekapituloval průběh správního řízení, shrnul závěry uvedené v Prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval obsah námitek, jimiž žalobce proti Prvostupňovému rozhodnutí celního úřadu brojil.
5. K námitkám poukazujícím na nedostatky odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, v němž celní úřad podle žalobce vůbec neuvedl své hodnotící úvahy z hledisek závažnosti a věrohodnosti (pravdivosti) jediného důkazního prostředku, a to hodnocení obsahu vyšetřovací zprávy Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „**úřad OLAF**“) ve věci číslo OF/2011/0978/B1, vypracované dne 9. 7. 2014 pod číslem Thor (2014) 19006, označené jako zpráva z mise (dále jen „**První zpráva OLAF**“), žalovaný uvedl, že se nespokojil s kvalitou hodnocení skutkové podstaty věci, které celní úřad uvedl v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí, a přisvědčil žalobci, že řízení v prvním stupni postrádalo dostatek součinnosti celního úřadu

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

s žalobcem právě při provádění dokazování. Žalovaný konstatoval, že písemnosti, které celní úřad v řízení před vydáním Prvostupňového rozhodnutí vydal, neobsahují dostatečně podrobné a jednoznačné vyjádření hodnocení provedených důkazů z potřebných hledisek, přičemž celní úřad ani do spisu nezaložil alespoň záznam o hodnocení důkazů, do něhož by žalobce mohl před vydáním rozhodnutí nahlédnout. Na druhé straně však podle žalovaného požadavek na zohlednění důkazního hodnocení rozhodných skutečností bezesporu plní svým obsahem i sama První zpráva OLAF, s níž celní úřad žalobce seznámil. Zpráva se přitom podle žalovaného zabývá přímo kontrolou správnosti daného konkrétního celního prohlášení žalobce provedenou úřadem OLAF, a to kontrolou deklarované země původu zboží, k němuž se celní prohlášení vztahovalo. První zpráva OLAF tedy podle žalovaného sama o sobě zahrnuje ve vztahu k předmětnému celnímu prohlášení věcné vyhodnocení zjištěných skutečností, od nichž se příslušný původ v celním prohlášení uvedeného zboží odvíjí. Současně obsahuje i odkaz na právní rámec legitimacy provedeného vyšetřování, tj. zohlednění jeho zákonnosti. Žalovaný konstatoval, že přesto považoval za vhodné, aby bylo před vydáním konečného rozhodnutí důkazní řízení doplněno, jeho dílčí procesní i věcné nedostatky odstraněny a skutečnosti týkající se dotčeného zboží i jejich vyhodnocení úřadem OLAF v doplněném řízení podrobně posouzeny ve vztahu k předmětu daného doměřovacího řízení. Poukázal přitom na tom, že protože rozhodnutí obou stupňů tvoří jeden celek, žalovaný neměl v § 116 daňového řádu možnost Prvostupňové rozhodnutí zrušit a věc vrátit celnímu úřadu k dalšímu řízení, ovšem vznikl mu odpovídající široký prostor pro odstraňování vad před vydáním konečného rozhodnutí daný § 115 daňového řádu. Žalovaný poznamenal, že v rámci tohoto postupu navíc doplnil původní důkazní řízení použitím úplného celku tvořeného třemi dílčími a na sebe navazujícími vyšetřovacími zprávami úřadu OLAF, zabývajícími se masivními překládkami čínských spojovacích prostředků, dovezených z Číny do EU, na Tchaj-wanu. Stežejní údaje k důkazu, o němž se opírá určení čínského původu dotčeného zboží (které pak představuje důvod doměření daných antidumpingových cel žalobci), nicméně podle žalovaného nadále poskytuje První zpráva OLAF. Žalovaný poukázal na výzvu vydanou v průběhu odvolacího řízení, v níž se ztotožnil se závěrem celního úřadu, že zboží přísluší čínský původ a nikoli žalobcem v celním prohlášení deklarovaný původ tchajwanský, a stejně jako celní úřad posoudil i žalovaný věc tak, že antidumpingová cla, která jsou Prvostupňovým rozhodnutím doměřena, jsou ze zákona žalobcem dlužná. Žalobce pak podle žalovaného v doplnění odvolání v reakci na předmětnou výzvu žádné důkazní prostředky nenavrhl, ani doplnění odvolání tak nezaložilo podle žalovaného žádné důvody k tomu, aby se žalovaný od výsledku doplněného důkazního řízení odchýlil.

6. Žalovaný shrnul, že jako důkazních prostředků pro osvědčení skutkového základu použil hodnocení povahy a obsahu vyšetřovacích zpráv úřadu OLAF ve věci překládek spojovacích prostředků dovážených do EU na Tchaj-wanu, vedených pod č. OF/2011/0978/B1, sestávající z následujících třech částí, a to z První zprávy OLAF, zprávy o misi ze dne 3. 11. 2014, č. Thor (2014) 30448 (dále jen „**Druhá zpráva OLAF**“), závěrečné zprávy ze dne 1. 12. 2014, č. Thor (2014) 34089 (dále jen „**Závěrečná zpráva OLAF**“), a dále údajů obsažených v přílohách 4 a 5 První zprávy OLAF, týkajících se zboží deklarovaného žalobcem v dotčeném celním prohlášení, a konečně celního prohlášení a k němu připojených dokladů. Dokazováním bylo dle žalovaného zjištěno, že předmětné zboží, jakožto průmyslové výrobky, bylo vyrobeno

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

v Číně. Hlavním těžištěm důkazu je dle žalovaného První zpráva OLAF, která poskytuje dostatek takových údajů, na jejichž základě lze závěr o zemi výroby zboží učinit nade vší pochybnost. Celek dotčených zpráv úřadu OLAF pak dle žalovaného poskytuje přehled o průběhu a výsledku celého vyšetřování ve spolupráci s tchajwanskými správními orgány ve věci značného množství podvodných (skutečnosti pro určení příslušného původu zboží zastírajících) překládek čínských spojovacích prostředků přes Tchaj-wan, předcházejících jejich dovozům do EU. Zjištění uvedená v První zprávě OLAF jsou přitom dle žalovaného v navazujících dvou zprávách beze změn potvrzena jako konečná.

7. Žalovaný dále v bodech 26 – 28 Napadeného rozhodnutí vysvětlil důvody, pro které byl přesvědčen, že provedená konsolidace a spárování údajů tvoří z hlediska výpovědi o objektivní realitě logický a jednoznačný celek, který svědčí o skutečnostech, že zboží bylo z Číny na Tchaj-wan dovezeno v kontejneru č. GESU1104581 a dne 9. 1. 2012 bylo umístěno v celním režimu (pro bezcelní odbavení podmíněné zpětným vyvezením z Tchaj-wanu) na překladišti v Taipei. Po prostém přeložení do kontejneru č. FCIU3556924 bylo dne 12. 1. 2012 z Tchaj-wanu vyvezeno do EU. Při dovozu z Číny na Tchaj-wan bylo ve vstupním celním prohlášení č. AA0052825029 deklarováno jako původní v Číně, přičemž byl i uveden jeho čínský prodejce společnost Shanghai Sunray Co Ltd. Zboží podle žalovaného ani nemohlo být reálně vyrobeno ani jinak zpracováno na Tchaj-wanu, neboť zde setrvalo pouhé čtyři dny pod správním dohledem, poskytujícím záruku, že kromě povoleného prostého přeložení nebylo se zbožím jinak nakládáno. Nadto bylo zjištěno, že zboží bylo dovezeno z Číny od čínského prodejce a dokonce před tchajwanskými celními orgány deklarováno jako čínského původu. Již jen proto nemůže být dle žalovaného také žádných pochyb o tom, že zboží bylo vyrobeno v Číně.
8. V bodech 30 – 31 Napadeného rozhodnutí žalovaný provedl vyhodnocení závažnosti důkazu a shrnul, že ve vztahu ke zjišťování země výroby zboží poskytují důkazní prostředky ucelený soubor výše uvedených poznatků, z nichž přímými jsou bezesporu deklarace čínského původu zboží před tchajwanskými celními orgány a na to navazující pouhé prosté přeložení zboží na Tchaj-wanu před jeho dodáním do EU, svědčící o tom, že status čínského původu zboží nepozbylo. Tyto přímé poznatky pak podle žalovaného v logice zasazení do reality doplňují ostatní výše zohledněné poznatky nepřímé, tj. doprava zboží z Číny na Tchaj-wan od čínského prodejce, jakož i získání nesprávného osvědčení o původu na Tchaj-wanu, mající právě ve spojení s překládkou (která byla jednou z mnohých stejným způsobem provedených) evidentní účel zakrytí skutečností pro správné určení čínského původu zboží přinejmenším před odběrateli zboží v EU.
9. Z hlediska zákonnosti byl dle žalovaného důkaz proveden v souladu s ustanovením § 93 odst. 1 daňového řádu hodnocením podkladů získaných v souladu s právními předpisy. Kontrolu celního prohlášení po propuštění zboží jsou dle žalovaného celní orgány oprávněny provádět na základě článku 78 celního kodexu. Dotčené zprávy úřadu OLAF, jakožto výsledky vnějšího vyšetřování, jsou důkazním prostředkem svého druhu výslovně jmenovaným zákonem. Žalovaný doplnil, že zákonnost daného vyšetřování spadá také ještě do období platnosti nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 (srov. články 3 a 9), opora pro vypracování zpráv i jejich důkazní přípustnost v daném doměřovacím řízení je zachována a založena je v nařízení

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013 (srov. články 3 a 11), které předchází zmíněné nařízení bezprostředně nahradilo.

10. Žalovaný dále uvedl, že z hlediska věrohodnosti mají údaje, které důkazní prostředky poskytují, svůj původ v autentických úkonech, jimiž jsou na jedné straně podání celního prohlášení s připojenými doklady k dotčenému zboží žalobcem samotným a na straně druhé bezprostřední výsledky vyšetřování skutku úřadem OLAF, jakožto garantem odbornosti a nestrannosti, nadaným ze zákona příslušným kontrolním oprávněním. Vyšetřování přitom bylo podle žalovaného provedeno přímo na Tchaj-wanu a ve spolupráci s tchajwanskými správními orgány, které nad přepravovaným zbožím přes Tchaj-wan prováděly dohled a údaje o přepravě shromáždily v rámci celního odbavení zboží, tj. již k okamžiku, kdy se přeprava uskutečňovala. Vyšetřování tedy bylo dle žalovaného vedeno co nejbližší rozhodným událostem zcela v logice zaměření se na zjišťovanou skutečnost, týkající se správného určení změně původu zboží, a se zajištěním potřebné objektivity. Protože údaje uvedené samotným žalobcem v celním prohlášení korespondují s údaji získanými od zmíněných správních úřadů Tchaj-wanu, přičemž tvoří zcela jednotný a do logických souvislostí zasazený celek, nelze mít dle žalovaného žádné důvodné pochybnosti o jejich pravdivosti. Poznatky lze tedy považovat za nepochybně odrážející objektivní realitu.
11. Žalovaný uzavřel, že vzhledem k prokázané výrobě dotčených spojovacích prostředků v Číně tyto spojovací prostředky získaly podle článku 23 celního kodexu status čínského původu. Na základě tohoto statusu vznikl jejich propuštěním do volného oběhu celní dluh, který zahrnoval nejen smluvní clo podle příslušného celního sazebníku, vyměřené již při propuštění zboží, ale také antidumpingové clo podle nařízení č. 91/2009, ve znění platném do 10. 10. 2012, které tudíž podle žalovaného celní úřad žalobci jakožto celnímu dlužníkovi Prvostupňovým rozhodnutím správně dodatečně doměřil.
12. Námitky týkající se nedostatečného odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí stran požadavků stanovených v § 102 odst. 4 daňového řádu pozbyly dle žalovaného možné (materiální) důvodnosti na základě doplnění důkazního řízení žalovaným za využití výzvy. Postup provedený podle § 115 daňového řádu materiálně takové nedostatky odstranil a tyto tedy setrvaly pouze v rovině formální již bez vlivu na zákonnost řízení a Prvostupňového rozhodnutí.
13. Žalovaný doplnil, že v důkazním řízení vůbec nevznikla potřeba, aby se celní úřad a následně i žalovaný výslovně zabývaly tím, že podklady k důkazu byly shromážděny a v první zprávě (resp. i v druhé a závěrečné zprávě) zpracovány s časovým odstupem od zjištěných událostí (tj. od zmiňovaných okolností spojených s dovozem dotčeného zboží), které k důkazu o čínském původu zboží svědčí. Žalovaný konstatoval, že ve výzvě zřetelně vysvětlil, že důkaz poskytují prostředky pořízené přímo při rozhodujícím skutku, tj. při přepravě zboží z Číny přes Tchaj-wan do ČR (tchajwanská celní prohlášení podaná při vstupu a výstupu zboží na Tchaj-wanu a následně celní prohlášení podané samotným žalobcem pro volný oběh při dovozu zboží do ČR). Je proto podle žalovaného zcela bez významu zabývat se délkou času mezi obdobím, do něhož spadá zjištěný skutkový stav, a obdobím, kdy byly úřadem OLAF dokončeny dané vyšetřovací zprávy, které bezprostředně pořízené údaje pouze věcně a v logických souvislostech, vypovídajících o objektivní realitě, shrnuly. Důkaz

tak není podle žalovaného založen na skutečnostech, které by nastaly s časovým odstupem od období, kdy bylo dotčené zboží dováženo.

14. Žalovaný pak považoval za nedůvodný rovněž apel na zákaz zpětné účinnosti zákona s tím, že zprávy úřadu OLAF jsou důkazními zdroji a jejich hodnocení je důkazním prostředkem pro získání důkazu o zjišťované skutečnosti ve skutkové rovině, tj. pro osvědčení skutkového základu, z něhož rozhodnutí o doměření cla vychází. Nejde o právní předpisy, které by nepřipustně zasahovaly do právních vztahů vzniklých v době před tím, než takové právní předpisy nabyly účinnosti. Každé doměření cla se dle žalovaného provádí s časovým odstupem od doby, kdy vznikl celní dluh. Žalovaný měl za zcela samozřejmé, že podkladem takového zjištění bude nejčastěji právě důkaz o skutečnosti, která o existenci dosud dlužné částky cla svědčí. V daném případě je takovou skutečností výroba zboží v Číně zakládající podle celních předpisů jeho čínský původ, který zboží mělo v okamžiku vzniku celního dluhu. Dané zprávy úřadu OLAF jsou dle žalovaného prostředkem, který důkaz - tj. zjištění takové skutečnosti - přináší. Z hlediska doměření daného antidumpingového cla tyto zprávy nevytvářejí žádné nové skutečnosti a už vůbec nezakládají samu existenci dotčeného antidumpingového cla, ale „pouze“ přinášejí skutkový poznatek, který o jeho existenci svědčí.
15. K námitce zpochybňující zákonnost dokazování žalovaný odkázal na dříve vyslovené závěry a doplnil, že z hlediska zákonnosti představují vyšetřovací zprávy úřadu OLAF pro řízení před celními orgány ČR důkazní prostředky svého druhu, neboť nejsou způsobilostí k takovému prostředku nadány pouze na základě § 93 odst. 1 daňového řádu, ale takovou jejich způsobilost zakládají dokonce přímo žalovaným označené komunitární právní předpisy. Celní úřad podle žalovaného v odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí správně dovodil, že zákonnost pořízení i použití První zprávy OLAF vyplývá přímo z komunitárního práva; pouze nesprávně odkázal na předpis, který sice dříve takovou oporu pro vyšetřovací zprávy úřadu OLAF upravoval, avšak pro jeho následné zrušení z důvodu jeho nahrazení předpisem novějším se již na tuto zprávu nevztahoval. Šlo proto jen o zaměnění předpisu neplatného za platný za situace, kdy oba předpisy upravují řešenou otázku týmž způsobem, a tedy toliko o pouhou formální nesrovnalost, která je zcela prostá jakéhokoli vlivu na zákonnost Prvostupňového rozhodnutí. I tento nedostatek byl přitom podle žalovaného odstraněn v doplněném důkazním řízení. Podle žalovaného pak nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že Prvostupňové rozhodnutí neobsahuje údaj o zahájení daného doměřovacího řízení, protože takový údaj celní úřad výslovně uvedl na čtvrté straně v posledním odstavci rozhodnutí, přičemž tento údaj plně odpovídá obsahupisu.
16. K námitkám poukazujícím na nedostatek legislativního základu žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uvedl, že legislativní opatření, která žalobce zmiňuje a v daných věcech postrádá, jsou na základě článku 13 nařízení Rady (ES) 1225/2009 přijímána k ochraně proti obcházení již uložených antidumpingových cel a spočívají v rozšíření působnosti dříve uložených antidumpingových cel na dovoz obdobných výrobků ze zemí, které jsou předmětem opatření (srov. článek 13 odst. 1 zmíněného nařízení). Dle žalovaného je třeba vždy rozlišovat mezi původním uložením antidumpingových cel na určité dovozy (např. právě spojovacích prostředků původem z Číny) a mezi pozdějším rozšířením takových antidumpingových cel také

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

na další dovozy. Žalovaný zdůraznil, že na dovoz spojovacích prostředků z Tchaj-wanu antidumpingová cla uložená nařízením č. 91/2009 rozšířena nebyla. Nebyla tedy ani zavedena celní evidence každého dovozu spojovacích prostředků z Tchaj-wanu, ani následně nebyla rozšířena uvedená cla na každý takový dovoz. To dle žalovaného ovšem neznamená, že spojovací prostředky, které mají původ v Číně, a které jsou dovezeny z Tchaj-wanu či přepraveny přes Tchaj-wan, antidumpingovým clům uloženým nařízením č. 91/2009 nepodléhají. Čínské spojovací prostředky dovezené z Tchaj-wanu nebo přes Tchaj-wan přepravené tedy podle žalovaného nepodléhají rozšířenému antidumpingovému clu, ale jako každé jiné spojovací prostředky původem z Číny podléhají přímo antidumpingovému clu uloženému již nařízením č. 91/2009. V daných řízeních jsou tedy dle žalovaného doměřována cla podle nařízení č. 91/2009 proto, že zákonodárce stanovil, že předmětem těchto cel budou spojovací prostředky původem z Číny, tj. také dané zboží, neboť u něho byl v daných doměřovacích řízeních čínský původ určen (podle článku 23 celního kodexu na základě prokázané výroby tohoto zboží v Číně). Protože jde o spojovací prostředky čínského původu, je skutečnost, že tyto spojovací prostředky byly dovezeny z Tchaj-wanu, a že u nich žalobce deklaroval tchajwanský původ, podle žalovaného zcela bezpředmětná. Žalovaný shrnul, že dotčená doměřovaná antidumpingová cla byla uložena na základě nařízení č. 91/2009, a nejedná se proto o cla, která by byla legislativou EU uložena v režimu článku 13 nařízení Rady (ES) 1225/2009, tj. nejedná se o rozšíření působnosti dříve již uložených antidumpingových cel z důvodu jejich obcházení. V době dovozu dotčeného zboží, resp. i v okamžiku, kdy bylo podáno a přijato celní prohlášení žalobce (9. 3. 2012), již bylo v platnosti nařízení č. 91/2009, žalobce proto při přijetí celního prohlášení mohl vědět, že vzniklý celní dluh zahrnuje dotčené antidumpingové clo, bude-li později při přezkoumání celního prohlášení po propuštění zboží na základě provedených důkazů určen čínský původ předmětného zboží. Případná neznalost skutečného skutkového stavu pak podle žalovaného sama o sobě žalobce postavení celního dlužníka nezbavuje.

17. K námitkám zpochybňujícím splnění zákonné lhůty pro zaúčtování dlužné částky cla žalovaný konstatoval, že odkazem na článek 220 odst. 1 celního kodexu (a nad to dokonce i výslovným uvedením jistě dostatečně srozumitelného výrazu „dodatečně zaúčtovává“) celní úřad přímo ve výroku Prvostupňového rozhodnutí vyjádřil splnění podmínky platného sdělení daných antidumpingových cel celnímu dlužníkovi, kterou je jejich dodatečné zaúčtování provedené před jejich sdělením (zcela v souladu s rozsudkem Soudního dvora ze dne 28. 1. 2010, C-264/08, na který žalobce odkazuje). Provedení dodatečného zaúčtování je tedy dle žalovaného přímo z Prvostupňového rozhodnutí přezkoumatelně zjiitelné. Zákon pak dle žalovaného nevyžaduje, aby dodatečný platební výměr (rozhodnutí o doměření cla), jímž se v podmínkách českého právního řádu uskutečňuje sdělení dodatečně zaúčtovaného cla, obsahovalo datum, kdy bylo dodatečné zaúčtování cla provedeno. Absence takového údaje proto nemůže způsobovat nezákonnost Prvostupňového rozhodnutí.
18. Podle žalovaného pak nelze ani dovozovat, že by neuvedení dne, od něhož se ve smyslu článku 220 odst. 1 celního kodexu odvíjí lhůta pro dodatečné zaúčtování cla, způsobilo nepřezkoumatelnost Prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Plnění této subjektivní lhůty, která se počítá ode dne, kdy se celní orgány o existenci dlužné částky celního dluhu dověděly, se totiž žádným způsobem práv žalobce nedotýká. Lhůta pro dodatečné zaúčtování cla je totiž podle žalovaného pouze lhůtou

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

pořádkovou, jejímž účelem je eliminovat zbytečné průtahy s výběrem zjištěných cel. Odpovědnostní vztah při neplnění takové lhůty vzniká podle žalovaného mezi celními orgány členského státu a orgány EU, nikoli mezi celními orgány a celním dlužníkem. Nejedná se ani o lhůtu prekluzivní, jejíž marné uplynutí by zaúčtování cel bránilo. Bez ohledu na to, zda dodržely pořádkovou lhůtu pro zaúčtování, jsou celní orgány podle žalovaného oprávněny celnímu dlužníkovi zaúčtované clo sdělit v prekluzivních lhůtách stanovených v článku 221 celního kodexu.

19. Příslušná dvoudenní lhůta podle článku 220 odst. 1 celního kodexu (ačkoliv byly dokonce splněny podmínky prodloužení na 14 denní lhůtu, stanovené v článku 219 odst. 1 písm. a) celního kodexu) pak nadto byla dle žalovaného celním úřadem dodržena, neboť celní úřad mohl závěr o existenci dlužné částky učinit až po dokončení příslušných úkonů k zajištění informovanosti žalobce o zahájení doměřovacího řízení a o jeho předmětu, dále také k zajištění možnosti žalobce, aby se na projednání předmětu řízení aktivně podílel, a konečně také za stavu, kdy mohl objektivně považovat provedené dokazování za dostatečně úplné. Ze spisu vyplývá, že pro zaúčtování byly dány důvody teprve poté, kdy uplynula 14 denní lhůta pro vyjádření žalobce k předmětu řízení, stanovená celním úřadem rozhodnutím o stanovení lhůty ze dne 6. 8. 2014, čj. 116512-3/2014-510000-11, doručeným žalobci dne 8. 8. 2014 (spolu s oznámením o zahájení řízení čj. 116512-2/2014-510000-11 a důkazními prostředky). Dnem určujícím počátek lhůty pro zaúčtování je tedy dle žalovaného den 25. 8. 2014 a celní úřad antidumpingová cla dodatečně zaúčtoval ke dni vydání Prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 27. 8. 2014.
20. Žalovaný se neztotožnil ani s dalšími odvolacími námitkami žalobce. Na str. 20 – 21 odůvodnění Napadeného rozhodnutí pak vyložil důvody, pro které přistoupil k provedení dílčích formálních změn Prvostupňového rozhodnutí.

III. Žaloba

21. Žalobce v podané žalobě předeslal, že přestože žalovaný námitky žalobce shledal v bodě 68 Napadeného rozhodnutí nedůvodnými, v řadě jednotlivostí jim *de facto* přisvědčil. Konkrétně žalovaný podle žalobce v bodě 20 Napadeného rozhodnutí dospěl k závěru o nedostatečné součinnosti celního úřadu s žalobcem při provádění důkazů a přisvědčil námitce žalobce, že odůvodnění rozhodnutí celního úřadu „*neobsahuje dostatečně podrobné a jednoznačné vyjádření hodnocení provedených důkazů z potřebných hledisek v zásadě tak, jak obdobné nedostatky odvolatel ve svém odvolání vytýká*“. Žalovaný podle žalobce dále konstatoval, že celní úřad pak ani do spisu nezaložil alespoň záznam o hodnocení důkazů, do něhož by žalobce mohl před vydáním napadeného rozhodnutí nahlédnout, čímž podle žalovaného přisvědčil námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti rozhodnutí co do hodnocení důkazů po stránce jejich závažnosti (tedy vztahu k prokazované skutečnosti), zákonnosti (zákonného způsobu jejich opatření, zajištění a zákonného postupu při jejich provedení), pravdivosti a věrohodnosti (tedy zda důkaz je možno vzít za podklad pro skutková zjištění). Sám žalovaný podle žalobce k dokazování provedenému celním úřadem dodal, že „*řádně vedenému řízení bezesporu může jediné prospět, bude-li před vydáním konečného rozhodnutí důkazní řízení doplněno, jeho dílčí procesní i věcné nedostatky budou odstraněny a také skutečnosti týkající se dotčeného zboží i jejich vyhodnocení úřadem OLAF budou v doplněném řízení podrobně posouzeny ve vztahu k předmětu daného doměřovacího řízení*“. Žalovaný však podle žalobce v rámci

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

odvolacího řízení a v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí nezajistil kompletní nápravu a zákonnost daňového řízení.

22. Pod **prvním žalobním bodem** žalobce namítal, že deklarované a propuštěné zboží bylo dovezeno z Tchaj-wanu, a to včetně osvědčení původu potvrzeného Tchajwanskou textilní federací. Z Napadeného rozhodnutí není dle přesvědčení žalobce seznatelné hodnocení důkazu osvědčením původu potvrzeného Tchajwanskou textilní federací. Ze závěrů uvedených žalovaným v bodě 30 Napadeného rozhodnutí není dle žalobce vůbec zřejmé, zda žalovaný k tomuto důkazu nepřihlédl vůbec (např. z důvodu, že není na předepsaném tiskopise), a pakliže k němu přihlédl, tak jakou váhu mu přikládal a k jakým skutkovým zjištěním dospěl. S poukazem na § 93 odst. 1 daňového řádu žalobce uvedl, že z První zprávy OLAF vyplývá, že osvědčení původu potvrzené Tchajwanskou textilní federací bylo dokladem pravým, tj. skutečně vydaným uvedenou tchajwanskou institucí, která je jako vydávající subjekt na osvědčení uvedena. Pokud tedy žalovaný dále dospěl k závěru, že „*zmíněné osvědčení je nesprávné (nepravdivě osvědčující tchajwanský původ zboží)*“, bylo dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu na žalovaném, aby nejen tvrdil, ale i prokazoval skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných žalobcem jakožto daňovým subjektem, a to nikoliv až v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí, ale v rámci daňového řízení samotného. K tomu však podle žalobce v uspokojivé míře nedošlo. Z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nadto není podle žalobce vůbec zřejmé, z jakého důvodu považoval žalovaný OLAF za garanta odbornosti a nestrannosti (bod 33 odůvodnění Napadeného rozhodnutí), kdežto Tchajwanskou textilní federaci za takový subjekt zřejmě z blíže nespecifikovaných důvodů nepovažoval.
23. Námitkami uvedenými pod **druhým žalobním bodem** pak žalobce poukazoval na to, že žalovaný v Napadeném rozhodnutí k otázce časového odstupu podle žalovaného stěžejních důkazů zprávami OLAF a zjištěných událostí uvádí (bod 36), že údajně „*nevznikla potřeba, aby se celní úřad a následně odvolací orgán výslovně zabývaly tím, že podklady k důkazu byly shromážděny a v první zprávě (resp. i druhé a závěrečné zprávě) zpracovány s časovým odstupem od zjištěných událostí*“. Z uvedeného je dle žalobce zcela evidentní, že žalovaný naprosto vědomě opomněl zvážit tuto složku požadavku na zhodnocení pravdivosti důkazu, tj. do jaké míry je možné jej s ohledem na časový odstup vzít za podklad pro skutková zjištění. Pokud by se však žalovaný touto námitkou žalobce zabýval, musel by se neoddiskutovatelně věnovat rovněž otázce ne/možnosti pravé retroaktivity v celním řízení, již se celní úřad vydáním rozhodnutí celního úřadu fakticky dopustil, přestože tato je v právním státě nepřípustná. Zákaz tzv. pravé retroaktivity jakožto základní ústavní princip je přitom podle žalobce nadřazen nařízením orgánů Evropské unie.
24. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce nesouhlasil s vypořádáním odvolací námitky poukazující na nezákonnost doměřených cel vyvstávající z nedostatku legislativního základu. Namítl, že pakliže celní úřady přes výše uvedené a žalobcem doložené skutečnosti došly v rámci své činnosti k závěru, že zboží údajně pochází z jiné země, než bylo žalobci, ale i celním úřadům deklarováno (a z níž bylo dovezeno), tak zde zcela zřejmě muselo docházet k obcházení antidumpingových cel uložených na základě základního nařízení a je jednoznačně nesprávný právní názor žalovaného, pokud tvrdí, že se o obcházení ve smyslu čl. 13 základního nařízení nejednalo. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

namítl, že pokud by věděl, že zboží dovezené z Tchaj-wanu, u něhož je kompetentní organizací deklarován tchajwanský původ, je ve skutečnosti z Číny, jistě by tuto informaci při postupu s péčí řádného hospodáře zohlednil při svém podnikání a zvážil podnikatelské riziko z toho vyplývající. Za situace, kdy zboží bylo dovezeno z Tchaj-wanu a údajně skutečný původ zboží byl zakrýván, měl být dle žalobce aplikován příslušný postup předvídaný základním nařízením, konkrétně jeho čl. 13 upravující případné obcházení uložených antidumpingových cel. O obcházení platných opatření se v daném případě podle žalobce neoddiskutovatelně jednalo. Žalovaný se podle žalobce dopouští směšování údaje o zemi původu zboží a země, z níž bylo zboží dovezeno.

25. Pod **čtvrtým žalobním bodem** žalobce konečně nesouhlasil s vypořádáním odvolací námitky nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o splnění zákonné lhůty pro zaúčtování dlužné částky, tj. dvoudenní lhůty pro zaúčtování částky cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu, kdy tato lhůta počíná běžet ode dne, kdy se celní orgán dozvěděl o tom, že byla údajně zaúčtována částka cla v nižší výši, než částka dlužná ze zákona a mohou vypočítat částku dlužnou ze zákona a určit dlužníka, popř. prodloužené lhůty dle čl. 220 *in fine* a čl. 219 celního kodexu. Žalobce namítl, že žalovaný k této námitce v bodě 58 odůvodnění Napadeného rozhodnutí pouze uvedl, že k dodatečnému zaúčtování došlo přímo výrokem rozhodnutí celního úřadu. Žalobce měl za to, že k zaúčtování cla dochází zapsáním do účetních dokladů a že tedy žalovaný směšuje moment zapsání do účetních dokladů s momentem sdělení výše zaúčtované částky žalobci. Uvedl-li pak žalovaný, že dvoudenní lhůta pro zaúčtování částky cla byla splněna, a dále, že se údajně jedná o lhůtu pořádkovou, jejíž případné nesplnění nemá za následek vznik odpovědnostního vztahu mezi celními orgány a žalobcem, pak podle žalobce naprosto ignoroval žalobcem odkazovanou judikaturu SDEU, konkrétně rozsudek ze dne 28. 1. 2010 ve věci *Belgische Staat v. Direct Parcel Distribution Belgium NV*, C-264/08 (body 26-30), podle něhož musí být čl. 221 odst. 1 nařízení č. 2913/92 vykládán v tom smyslu, že sdělení částky dovozního nebo vývozního cla, které má být zaplacen, celními orgány odpovídajícím postupem dlužníkovi může být platně provedeno pouze tehdy, byla-li předtím částka tohoto cla uvedenými orgány zaúčtována. Tento chronologický postup operací zaúčtování a sdělení částky cla musí být totiž dle žalobce dodržen, aby nedocházelo k rozdílnému zacházení s osobami povinnými k zaplacení cla a dále k narušení harmonického fungování celní unie. Uvedené rozhodnutí SDEU tedy podle žalobce jednoznačně spojuje s případným nesplněním lhůt ke sdělení částky cla stanovených právními předpisy (celním kodexem) následek spočívající v neplatnosti doměření cla. V žádném případě se tak nejedná pouze o pořádkovou lhůtu, bez vzniku následku v podobě odpovědnostního vztahu mezi celními orgány a žalobcem, jak se mylně domnívá žalovaný. Žalobce ponechal na uvážení soudu, případné přerušení řízení a podání návrhu SDEU na rozhodnutí o předběžné otázce. Uzavřel, že přestože žalovaný konstatoval splnění uvedené lhůty, s ohledem na fakt, že žalovaný směšuje okamžik zaúčtování částky cla a okamžik sdělení částky cla žalobci, bude nutné přezkoumat i splnění uvedené dvoudenní lhůty, aby tak byla zaručena zákonnost postupu správního orgánu. Žalobce doplnil, že bylo povinností celních orgánů postupovat vůči žalobci v rámci správního řízení samotného maximálně transparentně, včetně např. konstatování splnění lhůt požadovaných zákonem pro platné dodatečné zaúčtování částky cla tak, aby žalobce neměl pochybnosti o zákonnosti postupu celního orgánu.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

Pokud takovým způsobem celní orgány nepostupovaly, je celní řízení stíženo vadou a Napadené rozhodnutí (ale i rozhodnutí celního úřadu) je tak jednoznačně nesprávné a nezákonné, na čemž nemůže podle přesvědčení žalobce „*ničeho změnit ani skutečnost, že se žalovaný snaží tento nedostatek do určité míry „dohnat“ až v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí*“.

IV. Vyjádření žalovaného

26. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 15. 9. 2015 předeslal, že spojování důvodů uvedených žalovaným v bodech 68 a 20 Napadeného rozhodnutí pokládá žalovaný za zcela zavádějící až zmatečné. Poukázal na to, že formální změny výroku dodatečného platebního výměru nemají nic společného s výčtem těch procesních nedostatků, které žalovaný shledal u prvostupňového řízení a u odůvodnění dodatečného platebního výměru. Žalovaný odkázal na body 21 až 35 Napadeného rozhodnutí, kde je podrobně zohledněno, jakým postupem a s jakým výsledkem byly zmíněné procesní nedostatky prvostupňového řízení zhojeny v řízení odvolacím a jaké závěry byly v takto doplněném řízení učiněny. Právě v bodě 35 přitom žalovaný podle svého přesvědčení vysvětlil důvody svého stanoviska o pozbytí materiální důvodnosti odvolacích námitek, neboť jimi namítané procesní vady byly v odvolacím řízení odstraněny postupem podle § 115 daňového řádu, v jehož rámci žalovaný před vydáním Napadeného rozhodnutí žalobce výzvou ze dne 30. 4. 2015 pod čj. 19286-4/2015-900000-304.7 (dále jen „**Výzva**“) podrobným způsobem seznámil s tím, jaké důkazy provedl v doplněném dokazování, jakými úvahami se při důkazním hodnocení řídil a jak věc posoudil po právní stránce. Zcela jiným aspektem výsledku odvolacího přezkumu pak podle žalovaného je, že žalovaný vedle provedení uvedené nápravy materiálních nedostatků řízení shledal také vhodným upravit výrok dodatečného platebního výměru co do nápravy jeho formálních nesrovnalostí, které v jeho původním znění spatřoval.
27. K námitkám vzneseným pod **prvním žalobním bodem** žalovaný k žalobcem namítanému osvědčení původu č. TF12IA00075, připojenému k celnímu prohlášení, uvedl, že žalobce v žádné fázi daňového řízení tuto listinu k důkazu nenavrhoval a neuplatňoval vůbec žádnou argumentaci týkající se důkazní hodnoty tohoto dokladu. Z Napadeného rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že toto osvědčení žalovaný podrobil řádnému přezkoumání právě z toho hlediska, že šlo o doklad tvořící součást dotčeného celního prohlášení. V doplněném důkazním řízení se proto žalovaný podrobně věnoval tomu, zda lze mít skutková zjištění svědčící o výrobě dotčeného zboží v Číně, která vyplývají z daných vyšetřovacích zpráv úřadu OLAF, za spolehlivě prokázaná i za okolnosti, že součástí celního prohlášení je dotčené osvědčení původu. Své závěry o tom, že tato zjištění, která naprosto přesvědčivě vypovídají o prostém přeložení daného zboží přes Tchaj-wan, tj. zcela vylučují možnost, aby zboží bylo vyrobeno na Tchaj-wanu, plně svědčí tomu, že dotčené osvědčení nepravdivě osvědčuje tchajwanský původ předmětného zboží, žalovaný uvedl jak v bodě 3. výroku Výzvy, tak v bodě 30 Napadeného rozhodnutí. Námitku, že žalovaný bez řádného relevantního uvážení a zdůvodnění pouze tvrdí nesprávnost tohoto osvědčení původu, považoval žalovaný za neopodstatněnou. Žalovaný podotknul, že nadále pokládá za případné, že na uvedeném místě Napadeného rozhodnutí odlišil dané osvědčení od specifického preferenčního osvědčení na tiskopisu A, jehož účinky upravují pravidla týkající se systému všeobecných celních preferencí. Takové odlišení ostatně podle žalovaného

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

učinil také úřad OLAF v bodě 3b) své První zprávy OLAF. Námitku, že žalovaný měl posoudit věrohodnost osvědčení původu z hlediska odbornosti a nestrannosti Tchajwanské textilní federace, žalovaný považoval za nedůvodnou. Vzhledem k tomu, že žalovaný spolehlivě prokázal nepravdivost tohoto osvědčení, nevznikl podle žalovaného žádný důvod k tomu, aby žalovaný úvahu stran věrohodnosti dotčené organizace činil. Žalovaný opětovně poukázal na to, že žalobce v řízení před celními orgány žádnou obdobnou argumentaci neuplatňoval a žalovaný proto nesdílí závěry žalobce, že Napadené rozhodnutí nedostatkem uvedení takové úvahy trpí. Žalovaný přitom nesouhlasil s tím, že měl dotčené osvědčení původu odmítnout na základě své úvahy, že jeho vydavatele na rozdíl od úřadu OLAF nepovažuje za „garanta odbornosti a nestrannosti“. Žalovaný byl přesvědčen, že v Napadeném rozhodnutí relevantně ke shromážděným podkladům takovou důkazní hodnotu osvědčení zcela vyvrátil a odkázal opětovně na bod 3b) První zprávy OLAF, kde je uvedeno vysvětlení tchajwanského Úřadu zahraničního obchodu (BOFT), jakým způsobem se postupuje při vystavování osvědčení tohoto druhu, zejm. že *„firmy o vydání osvědčení původu žádají na základě tiskopisu a jsou povinny doložit obchodní fakturu nebo proforma fakturu“*, jakož i že *„před vydáním osvědčení se žádné kontroly neprovádí“*. Žalovaný byl proto toho názoru, že již jen skutečnosti, že dané osvědčení, jakožto vydané na základě pouhé faktury o prodeji zboží z Tchaj-wanu žalobci (faktura tvoří součást spisu a je vedle osvědčení původu další přílohou celního prohlášení) a bez jakékoliv kontroly toho, zda zboží skutečně splnilo kritérium statusu původu (výroba zboží na Tchaj-wanu dle článku 23 celního kodexu), potřebné důkazní hodnotě tohoto osvědčení mohou jen stěží svědčit.

28. Žalovaný nepřisvědčil ani námitce vznesené pod **druhým žalobním bodem**. Odkázal na závěry uvedené v bodech 36 a 37 Napadeného rozhodnutí a setrval na tom, že hodnocení důkazů netrpí nedostatkem posouzení takové otázky „časového odstupu“, neboť je hodnocením údajů vyplývajících ze spárování celního prohlášení žalobce s tchajwanskými celními prohlášeními, tj. z dokladů, které byly pořízeny bezprostředně při skutku (překládce zboží přes Tchaj-wan a jeho následném dovozu do ČR), který o výrobě zboží v Číně svědčí. Žalovaný proto v bodě 36 Napadeného rozhodnutí odmítl konstrukci žalobce o jakýchsi „faktických retroaktivních účincích daných zpráv úřadu OLAF“ jako nepřipadnou. V bodě 37 Napadeného rozhodnutí pak žalovaný podrobně reagoval na žalobcem dovozované porušení principu zákazu zpětné účinnosti zákona (pravá retroaktivita).
29. K námitkám vzneseným pod **třetím žalobním bodem** žalovaný uvedl, že interpretaci bodů 41 až 50 Napadeného rozhodnutí žalobcem shledává zavádějící až zmatečnou. Žalovaný na závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí odkázal s tím, že žalobce patrně režimu rozšíření antidumpingového cla podle článku 13 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 ne zcela porozuměl a stejně je tomu tak i v případě zatížení dotčeného zboží antidumpingovým clem na základě nařízení č. 91/2009 proto, že jeho původ je v Číně, a ne proto, že toto zboží bylo přepraveno přes Tchaj-wan. Definice tzv. „obcházení“ je uvedena přímo v článku 13 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009. Žalovaný zdůraznil, že v Napadeném rozhodnutí netvrdil, že dotčené zboží této definici neodpovídá. Naopak je toho názoru, že zjištěné masivní překládky čínských spojovacích prostředků na Tchaj-wanu, jejichž předmětem bylo i dotčené zboží, uvedenou definici obcházení naplňují. Žalovaný k předmětným žalobním námitkám poukázal na to, že ve zmíněném článku 13 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 je

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

stanoveno, že v případě obcházení mohou být antidumpingová cla rozšířena na obdobné výrobky dovážené ze země, která je předmětem obcházení. Žalovaný byl proto přesvědčen, že již jen z tohoto ustanovení je patrné, že zákonodárci v případě existence obcházení přísluší oprávnění, nikoli povinnost antidumpingová cla rozšířit. V dané věci však žalovaný považoval za podstatné, že dotčené zboží je čínského původu (vznik dluhu na antidumpingovém clu u tohoto zboží je totiž podmíněn pouze jeho čínským původem), proto je zcela bezpředmětné, že antidumpingová cla nebyla rozšířena také na spojovací prostředky dovážené z Tchaj-wanu. Žalovaný měl za to, že namítanou otázku nedostatku legislativního základu posoudil správně a srozumitelně žalobci svůj názor vysvětlil, aniž by se přitom dopouštěl jakéhosi směšování pojmů „země původu“ a „země, ze které bylo zboží dovezeno“ ve smyslu žalobních tvrzení. Žalovaný byl přesvědčen, že zejména v bodě 42 Napadeného rozhodnutí výstižně na příkladu rozdílu mezi antidumpingovým clem původně uloženým na zboží určitého původu a antidumpingovým clem rozšířeným na zboží dovezené z určité země zohlednil, že tyto pojmy nelze zaměňovat.

30. K námitkám vzneseným pod **čtvrtým žalobním bodem** pak žalovaný odmítl tvrzení žalobce uvedená v úvodu žalobní námítky týkající se postupu dodatečného zaúčtování a sdělení daného antidumpingového cla, s tím, že podle žalovaného jde o zcela nepřijatelně zkreslující interpretaci stanoviska uvedeného v bodě 58 Napadeného rozhodnutí. Žalovaný doplnil, že v Napadeném rozhodnutí ani v nejmenším netvrdil, že dodatečné zaúčtování bylo provedeno výrokem dodatečného platebního výměru. Žalovaný měl přitom za to, že v bodě 58 Napadeného rozhodnutí dostatečně zřetelně vyjádřil, že výrok dodatečného platebního výměru (ve znění před jeho změnou napadeným rozhodnutím) nesl srozumitelnou informaci o tom, že dodatečné zaúčtování daného cla, jakožto podmínka pro jeho následné sdělení, bylo provedeno. Žalovaný podotknul, že takovou informaci také zachoval ve výroku změněném, přičemž ji formulačně ještě zpřesnil. Žalovaný měl za to, že nezavdal žalobci sebemenší důvod k tomu, aby žalobce opodstatněně dovozoval, že by snad žalovaný měl za postup zaúčtování považovat vydání daného dodatečného platebního výměru. Žalovaný konstatoval, že nadto žalobci hned v následujícím bodě 59 Napadeného rozhodnutí vysvětlil, že dotčeným dodatečným platebním výměrem se uskutečňuje odpovídající postup sdělení cla ve smyslu článku 221 celního kodexu, přičemž žalovaný zde výslovně uvedl, že se tak děje u cla dodatečně zaúčtovaného. Žalovaný vysvětlil, že zaúčtování cla celní orgány ČR provádějí prokazatelným elektronickým zápisem do příslušného celního informačního systému. Žalovaný odmítl, že by ignoroval jeho odvolací námitku týkající se podmínky pro doměření (sdělení) cla, spočívající v předchozím provedení zaúčtování dlužné částky. Žalovaný odkázal na důvody, které uvedl v bodech 58 až 61 Napadeného rozhodnutí, a setrval na tom, že i v případě, že by dodatečný platební výměr neobsahoval informaci o provedeném zaúčtování cla, nejednalo by se v žádném případě o rozhodnutí nezákonné. I z žalobcem odkazovaného rozsudku SDEU totiž podle názoru žalovaného vyplývá, že podmínkou platného sdělení částky cla je pouze to, aby bylo zaúčtování před sdělením cla provedeno tak, aby jej následně bylo možné ověřit. Podle článku 221 celního kodexu se zaúčtované clo celnímu dlužníkovi sděluje odpovídajícím postupem, tj. v podmínkách českého právního řádu dodatečným platebním výměrem, jehož formální náležitosti stanoví zejména § 102 daňového řádu. Článek 221 celního kodexu podle žalovaného nestanoví, že celnímu dlužníkovi musí být současně se sdělením částky cla

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

také sděleno, že byla splněna podmínka zaúčtování tohoto cla před jeho sdělením. Z důvodů uvedených v bodě 60 Napadeného rozhodnutí pak nemůže být dle žalovaného celní dlužník neuvedením takových údajů v platebním výměru jakkoli zkrácen na svých právech, stejně jako nemůže být zkrácen na svých právech ani v takovém případě, že by zaúčtování bylo provedeno za nedodržení zaúčtovacích lhůt podle článků 218 a 219 celního kodexu. Vzhledem k tomu, že zaúčtovací lhůta byla v daném případě důsledně dodržena, je pak nadto tato otázka v posuzované věci zcela bezpředmětná.

V. Jednání

31. Při jednání konaném dne 11. 4. 2019 účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích i argumentaci obsažené v jejich písemných podáních.
32. Žalobce předložil při jednání repliku k vyjádření žalovaného, v níž setrval na své žalobní argumentaci ve vztahu k v žalobě vzneseným čtyřem okruhům žalobních bodů (soud při jednání poskytl žalovanému prostor pro seznámení se s obsahem repliky a pro reakci na ni). V rámci ústního přednesu pak žalobce odkázal na vyhotovení žaloby a podané repliky. Měl za to, že se žalovaný ve vyjádření k žalobě nereagoval na obsah žaloby, ale toliko reprodukoval obsah odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Opětovně zdůraznil, že První zpráva OLAF byla vydána s časovým odstupem po vyhotovení celního prohlášení, a poukazoval v této souvislosti na nepřipustnou retroaktivitu. Rovněž upozornil na nedůsledné poukazování na zemi původu v Prvostupňovém rozhodnutí (Thajsko vs. Tchaj-wan). Namítal, že nebylo prokázáno, že zboží pocházelo z Číny; zpráva úřadu OLAF uvedenou skutečnost podle žalobce neprokazuje. Žalobce byl přesvědčen, že naopak prokázal, že zboží pocházelo z Tchaj-wanu. Nově pak žalobce namítal, že celní orgány byly povinny žalobce vyzvat k podání dodatečné celní deklarace a že celní orgány nepostupovaly v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný setrval na argumentaci uvedené ve vyjádření k žalobě. Ohledně nesrovnalostí v označení země původu odkázal na relevantní pasáž odůvodnění Napadeného rozhodnutí, v níž se s touto otázkou zabýval, s tím, že uvedený nedostatek dílčího charakteru byl v odvolacím řízení zhojen. Ve zbytku odkázal na obsah Výzvy a odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Soud při jednání usnesením zamítl návrhy žalobce na provedení dokazování Prvostupňovým rozhodnutím, Napadeným rozhodnutím a obsahem správního spisu s tím, že všechny tyto písemnosti tvoří součást správního spisu, z něhož soud při posouzení žaloby v souladu se s. ř. s. vycházel. Návrhu na provedení důkazu prostřednictvím daňového přiznání předloženého žalobcem pak soud nevyhověl s tím, že žalobce tento důkazní návrh vázal k tvrzení podporujícím jeho návrh na přiznání odkladného účinku podané žalobě, o němž však soud již rozhodl usnesením ze dne 7. 10. 2015, čj. 10 Af 48/2015 - 108, tak, že podané žalobě odkladný účinek nepřiznal.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

33. Městský soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

34. V logice uspořádání žalobních bodů zdejší soud předně přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce úvodem podané žaloby v obecné rovině tvrdil, že přestože žalovaný v řadě jednotlivostí přisvědčil námitkám žalobce poukazujícím na nedostatky odůvodnění Prvostupňového rozhodnutí a vady řízení, které jeho vydání předcházelo, v rámci odvolacího řízení a v rámci odůvodnění Napadeného rozhodnutí nezajistil kompletní nápravu a zákonnost daňového řízení.
35. Soud k takto obecně vzneseným námitkám podotýká, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. je postaveno na principu, že je to žalobce, kdo s ohledem na dispoziční zásadu přísně ovládající tento typ soudního řízení správnímu soudu předestírá konkrétní důvody, pro které považuje žalobou napadené rozhodnutí za nezákonné. Obsah a kvalita žaloby v zásadě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Není přitom úlohou soudu, aby za žalobce žalobní argumentaci dotvářel.
36. Pokud se tedy žalobce v tomto směru omezil na uvedené paušální a blíže nerozvedené poznámky stran „nezajištění kompletní nápravy a zákonnosti daňového řízení“, nezbylo soudu, než v obdobně obecné rovině konstatovat, že Napadené rozhodnutí takovou vadou netrpí.
37. Soud ověřil, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí skutečně identifikoval žalobcem specifikované nedostatky v postupu celního orgánu („kvalita hodnocení skutkové podstaty věci“ a „nedostatek součinnosti s žalobcem v rámci dokazování“ – viz bod 20 Napadeného rozhodnutí), tyto nedostatky zcela konkrétně označil a vysvětlil důvody, pro které měl za to, že postup celního úřadu jako správního orgánu prvního stupně nebyl v identifikovaných aspektech v souladu s právními předpisy.
38. Současně soud nepřehlédl, že žalovaný v bodech 21 – 35 Napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil, na základě jakých důvodů, jakým postupem a s jakým výsledkem byly tyto žalovaným identifikované nedostatky prvostupňového řízení zhojeny žalovaným jako odvolacím orgánem v průběhu odvolacího řízení, přičemž podrobně vyložil, k jakým skutkovým a navazujícím právním závěrům v rámci odvolacího řízení dospěl, a přezkoumatelným způsobem tyto závěry odůvodnil, včetně popisu úvah, jimiž byl při formulaci jednotlivých závěrů veden.
39. Žalovaný přitom zcela správně vycházel z úvahy, že v celním (daňovém) řízení oproti jiným řízením vedeným správními orgány platí, že odvolací orgán nemá možnost v případě zjištění pochybení celního úřadu v prvostupňovém řízení nebo vadného rozhodnutí napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit celnímu úřadu k novému řízení. Možnost zrušení rozhodnutí je omezena pouze na situaci, kdy napadené rozhodnutí nemělo být vůbec vydáno, a současně se zrušením rozhodnutí odvolací orgán rozhoduje o zastavení řízení. Je proto vyloučeno, aby celní úřad prvního stupně pokračoval po zrušení rozhodnutí v celním řízení a ve věci znovu rozhodl. Zákonodárce tak zásadním způsobem upřednostnil apelační princip, v důsledku kterého vady odvoláním napadeného rozhodnutí nebo postupu celního úřadu (správce daně) v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, musí být odstraňovány v rámci odvolacího řízení (srov. shodně komentář k ustanovení § 115 daňového řádu in: BAXA, J. a kol. Daňový řád: Komentář. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2011).

40. Žalobce pak v podané žalobě v návaznosti na předmětnou obecnou námitku konkrétněji nespecifikoval důvody, o které opíral své paušální tvrzení o tom, že žalovaný v rámci odvolacího řízení všechny vady řízení vedeného celním úřadem, resp. všechny nedostatky jím vydaného Prvostupňového rozhodnutí neodstranil. Žalobce nad rámec čtyř konkrétnějších žalobních bodů (srov. jejich vypořádání níže) žádné jiné vady Napadeného rozhodnutí ani Prvostupňového rozhodnutí nenamítal. Soud se tedy mohl námitce nedostatečné nápravy vad prvostupňového řízení věnovat pouze v takové míře obecnosti, v jaké ji žalobce vznesl. Nezjistil přitom v tomto směru žádné vady, pro které by Napadené rozhodnutí v soudním přezkumu neobstálo.
41. Soud posléze přistoupil k posouzení důvodnosti námitek, jimiž žalobce pod **prvním žalobním bodem** namítal, že z Napadeného rozhodnutí není seznatelné hodnocení důkazu osvědčením původu potvrzeného Tchajwanskou textilní federací. Žalobce měl za to, že ze závěrů uvedených žalovaným v bodě 30 Napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, zda žalovaný k tomuto důkazu nepřihlédl vůbec, a pakliže k němu přihlédl, tak jakou váhu mu přikládal a k jakým skutkovým zjištěním dospěl. Žalobce zdůraznil, že z První zprávy OLAF vyplývá, že osvědčení původu potvrzené Tchajwanskou textilní federací bylo dokladem pravým, tj. skutečně vydaným uvedenou tchajwanskou institucí, která je jako vydávající subjekt na osvědčení uvedena. Pokud tedy žalovaný dále dospěl k závěru, že „*zmíněné osvědčení je nesprávné (nepravdivě osvědčující tchajwanský původ zboží)*“, bylo jeho povinností podle dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu prokazovat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných žalobcem, a to již v rámci daňového řízení, k čemuž však podle žalobce v uspokojivé míře nedošlo.
42. Soud připomíná, že v posuzované věci vydal dne 9. 3. 2012 Celní úřad Chomutov rozhodnutí o propuštění zboží do volného oběhu zaevidované pod MRN 12CZ08630010T4CD50 (dále jen „**Rozhodnutí o propuštění**“). Rozhodnutí o propuštění bylo vydáno potvrzením neověřovaného celního prohlášení referenčního čísla LDS11KBK008, podaného téhož dne. Deklarovaným a propuštěným zbožím byly dle příslušných položek předmětného celního prohlášení spojovací prostředky čísla 7318 kombinované nomenklatury, pocházející z Tchaj-wanu. K celnímu prohlášení bylo připojeno osvědčení o tchajwanském původu zboží, vydané pod číslem TF12IA00075 Tchajwanskou textilní federací. Zboží, kterého se celní prohlášení týkalo, bylo celním úřadem propuštěno podle údajů, které byly uvedeny v celním prohlášení. Celní úřad Chomutov zaúčtoval k předmětnému prohlášení danému zboží odpovídající běžná smluvní cla, jejichž výměr vystavil jako součást Rozhodnutí o propuštění.
43. Celní úřad následně v srpnu 2014 obdržel První zprávu OLAF, na základě jejíhož obsahu vyhodnotil, že zboží může mít čínský původ. Proto přistoupil k ověřování celního prohlášení po propuštění zboží, při kterém dospěl k závěru, že u dotčeného zboží je třeba určit nikoli tchajwanský, ale čínský původ, a tudíž že propuštěním zboží do volného oběhu vzniklý celní dluh nezahrnoval (neměl zahrnovat) pouze již vyměřené smluvní clo, ale také clo antidumpingové podle nařízení č. 91/2009.
44. Celní úřad posléze zahájil s žalobcem doměřovací řízení, v němž vyšel ze závěrů vyslovených v První zprávě OLAF, a na základě provedeného dokazování uzavřel o čínském původu zboží a o doměření antidumpingového cla.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

45. Žalovaný následně v průběhu odvolacího řízení doplnil důkazní řízení a Výzvou vydanou podle § 115 daňového řádu žalobce seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, jakož i se svým právním názorem, a vyzval žalobce k vyjádření a případnému navržení dalších důkazních prostředků ve stanovené lhůtě.
46. Žalovaný po doplnění odvolání podaném žalobcem v reakci na Výzvu vydal Napadené rozhodnutí, v němž vyslovil závěry shrnuté v části II. tohoto rozsudku.
47. Žalobce svou první žalobní námitkou poukazuje na to, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalovaný k důkazu osvědčením původu potvrzeným Tchajwanskou textilní federací vůbec přihlédl, a případně jakou váhu mu přikládal a k jakým skutkovým zjištěním dospěl.
48. Městský soud v Praze podotýká, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v bodech 21 – 35 podrobně popsal postup hodnocení důkazů, na jehož základě dospěl ke klíčovému skutkovému závěru o tom, že zboží deklarované žalobcem v Celním prohlášení bylo vyrobeno v Číně. Žalovaný v předmětné pasáži odůvodnění Napadeného rozhodnutí jednoznačně a způsobem nevzbuzujícím pochybnost specifikoval důkazní prostředky, z nichž v rámci formulace skutkových zjištění vycházel. Popsal, že takovým důkazním prostředkem bylo mimo První zprávy OLAF, Druhé zprávy OLAF, Závěrečné zprávy OLAF a údajů obsažených v přílohách 4 a 5 První zprávy OLAF, týkajících se zboží deklarovaného žalobcem v celním prohlášení, i samotné celní prohlášení a k němu připojené doklady, tedy i osvědčení původu potvrzené Tchajwanskou textilní federací.
49. Žalobci přitom nelze v žádném ohledu přisvědčit, že by z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, zda žalovaný k důkazu osvědčením původu potvrzeným Tchajwanskou textilní federací vůbec přihlédl, a jakou váhu mu přikládal a k jakým skutkovým zjištěním dospěl. Žalovaný se hodnocením důkazů plynoucích z provedení předmětného důkazního prostředku věnoval v bodě 30 odůvodnění Napadeného rozhodnutí, kde v návaznosti na závěry plynoucí z První zprávy OLAF vysvětlil důvody, pro které byl přesvědčen, že předmětné osvědčení původu potvrzené Tchajwanskou textilní federací je nepravdivé a v rozporu se skutečností.
50. Soud v tomto směru ověřil, že žalovaný v návaznosti na popis důvodů, pro které byl přesvědčen, že provedená konsolidace a spárování údajů o celním odbavení dopravovaných zásilek jednoznačně svědčí o tom, že zboží bylo z Číny na Tchaj-wan dovezeno v kontejneru č. GESU1104581 a dne 9. 1. 2012 bylo umístěno v celním režimu (pro bezcelní odbavení podmíněné zpětným vyvezením z Tchaj-wanu) na překladišti v Taipei, a po prostém přeložení do kontejneru č. FCIU3556924 bylo dne 12. 1. 2012 z Tchaj-wanu vyvezeno do EU, přičemž při dovozu z Číny na Tchaj-wan bylo ve vstupním celním prohlášení č. AA0052825029 deklarováno jako původní v Číně, jakož byl i uveden jeho čínský prodejce společnost Shanghai Sunray Co Ltd., vysvětlil, že zboží ani nemohlo být reálně vyrobeno ani jinak zpracováno na Tchaj-wanu, neboť zde setrvalo pouhé čtyři dny pod správním dohledem, poskytujícím záruku, že kromě povoleného prostého přeložení nebylo se zbožím jinak nakládáno, přičemž zboží bylo dovezeno z Číny od čínského prodejce a dokonce před tchajwanskými celními orgány deklarováno jako čínského původu.
51. V přímé návaznosti na uvedené závěry se pak žalovaný v bodě 30 odůvodnění Napadeného rozhodnutí zabýval hodnocením důkazu plynoucího z osvědčení původu

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

- potvrzeného Tchajwanskou textilní federací, přičemž v této části odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela jednoznačně uzavřel, že jím popsané skutečnosti vycházející z informací obsažených v bodě 3b) První zprávy OLAF včetně informací poskytnutých tchajwanským Úřadem zahraničního obchodu svědčí o tom, že předmětné osvědčení původu potvrzené Tchajwanskou textilní federací je nesprávné a nepravdivé v rozporu se skutečným stavem věci osvědčuje tchajwanský původ zboží.
52. Z uvedených částí odůvodnění Napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný v rámci odvolacího řízení věnoval náležitou pozornost otázce, zda lze mít skutková zjištění svědčící o výrobě dotčeného zboží v Číně, která vyplývají z vyšetřovacích zpráv úřadu OLAF a jejich příloh, za spolehlivě prokázaná i tehdy, pokud předmětné osvědčení původu, jež bylo součástí Celního prohlášení, svědčí o opaku. Žalovaný přitom své jednoznačně formulované závěry o tom, že tato zjištění, která naprosto přesvědčivě vypovídají o prostém přeložení daného zboží přes Tchaj-wan, tj. zcela vylučují možnost, aby zboží bylo vyrobeno na Tchaj-wanu, plně svědčí tomu, že dotčené osvědčení nepravdivě osvědčuje tchajwanský původ předmětného zboží, náležitě odůvodnil. Své předběžné skutkové závěry přitom ještě před vydáním Napadeného rozhodnutí žalobci obdobným způsobem předestřel v bodě 3. výroku Výzvy. Žalovaný se pak v tomto směru neomezil na žalobcem izolovaný závěr, podle něhož se jedná o „*nepreferenční osvědčení vydané na základě nařízení BOFT (pozn. tchajwanského Úřadu zahraničního obchodu), nikoli na základě předpisů o preferenčním osvědčení na tiskopisu A platných v EU*“. Žalovaný na tuto okolnost poukázal pouze pro doplnění, formou textu v závorce (z ničeho přitom nevyplývá, že by tento závěr odporoval skutečnosti; ani sám žalobce tento závěr nerozporuje), z odůvodnění Napadeného rozhodnutí je přitom evidentní, že závěr o nepravdivosti osvědčení tchajwanského původu zboží žalovaný založil na porovnání se zjištěními plynoucími z ostatních důkazních prostředků a na přezkoumatelném vypořádání se s rozporem mezi nimi.
53. Uvedené závěry přitom nejsou podle přesvědčení soudu nijak dotčeny skutečností, na kterou poukazuje žalobce, tj. že předmětné osvědčení původu potvrzené tchajwanskou textilní federací bylo dokladem pravým, tj. skutečně vydaným uvedenou institucí, která je jako vydávající subjekt na osvědčení uvedena. Ani tato okolnost sama o sobě nečiní závěry žalovaného nedostatečnými, neúplnými, nesrozumitelnými či vnitřně rozpornými. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí tuto dílčí okolnost nijak nezpochybnil; závěry o nepravdivosti zjištění plynoucího z uvedeného důkazního prostředku založené na úvahách zachycujících rozpor se zjištěními plynoucími z jiných důkazních prostředků přitom podle soudu nejsou touto okolností relevantně zpochybněny. Namítal-li přitom žalobce, že žalovaný byl za této situace povinen podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu povinen prokazovat skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků předložených žalobcem, soud s ohledem na shora uvedené nepochyboval o tom, že žalovaný takové povinnosti dostál, když závěry vyslovené v bodech 21 – 35 Napadeného rozhodnutí podle soudu jednoznačně svědčí o prokázání nepravdivosti zjištění plynoucího z žalobcem předloženého osvědčení původu.
54. Pokud tedy žalobce v rámci prvního okruhu žalobních námitek žalovanému vytýká, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda a případně jak byl předmětný důkazní prostředek žalovaným hodnocen, nemohl soud jeho námitce přisvědčit. Z uvedených částí odůvodnění Napadeného rozhodnutí je zjevné, že

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

žalovaný předmětný důkazní prostředek provedl, důkazy z něj plynoucí hodnotil, přičemž se přezkoumatelným způsobem vypořádal se zjištěným rozporem mezi zjištěními plynoucími z tohoto důkazního prostředku na straně jedné, a zjištěními plynoucími z ostatních v řízení provedených důkazních prostředků na straně druhé. Nelze mu pak v žádném ohledu vytýkat ani to, že by z odůvodnění Napadeného rozhodnutí nebylo zřejmé, k jakým závěrům žalovaný v tomto směru dospěl. Žalovaný zcela logicky a srozumitelně popsal důvody, které podle jeho přesvědčení svědčí o nepravdivosti důkazu plynoucího z předmětného osvědčení. Žalobce ostatně v podané žalobě netvrdí ani dále neprokazuje, že by tento závěr žalovaného byl v rozporu se skutečným stavem.

55. Pokud pak žalobce v rámci daného okruhu žalobních námitek poukazoval na to, že z odůvodnění Napadeného rozhodnutí není podle žalobce vůbec zřejmé, z jakého důvodu považoval žalovaný OLAF za garanta odbornosti a nestrannosti (bod 33 odůvodnění Napadeného rozhodnutí), zatímco Tchajwanskou textilní federaci za takový subjekt zřejmě z blíže nespecifikovaných důvodů nepovažoval, soud neshledal ani tuto jeho námitku opodstatněnou. Soud přisvědčuje žalovanému, že za situace, kdy žalovaný spolehlivě prokázal nepravdivost tohoto osvědčení, nebylo třeba, aby žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí explicitně zachytil úvahu stran věrohodnosti dotčené organizace. Žalobce ostatně v průběhu celního řízení takovou námitku, k níž by byl žalovaný případně k takovému kroku povinen, nevznášel. Napadené rozhodnutí proto v tomto ohledu žádným nedostatkem netrpí. Žalovaný přitom dotčené osvědčení původu neodmítl na základě úvahy, že jeho vydavatele na rozdíl od úřadu OLAF nepovažoval za „garanta odbornosti a nestrannosti“. Učinil tak, jak bylo akcentováno výše, na základě přezkoumatelného vypořádání se s rozporem plynoucím z v řízení provedených důkazních prostředků. Nad rámec uvedeného pak soud toliko pro úplnost žalovanému přisvědčuje, že v bodu 3b) První zprávy OLAF uvedené vysvětlení tchajwanského Úřadu zahraničního obchodu (BOFT), osvětlující způsob vystavování osvědčení tohoto druhu, jež se v praxi k žádosti vydává bez jakékoli kontroly toliko na základě předložení pouhé faktury, značně snižuje věrohodnost předmětného důkazního prostředku předloženého žalobcem.
56. Pokud pak jde o relevanci důkazních prostředků v podobě zpráv úřadu OLAF, žalovaný zcela správně uzavřel, že dotčené zprávy úřadu OLAF jsou coby výsledky vnějšího vyšetřování důkazním prostředkem svého druhu výslovně jmenovaným zákonem, přičemž svůj právní základ mají v žalovaným uvedeném nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, resp. v nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013, které dříve uvedené nařízení nahradilo.
57. Ze všech výše uvedených důvodů neshledal soud námitky žalobce vznesené pod prvním žalobním bodem důvodnými.
58. Soud dále přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **druhým žalobním bodem** namítal, že žalovaný vědomě opomněl zvážit otázku časového odstupu coby tuto složku požadavku na zhodnocení pravdivosti důkazu, tj. do jaké míry bylo možné zprávy úřadu OLAF vzít s ohledem na časový odstup za podklad pro skutková zjištění. Žalobce byl přesvědčen, že pokud by se žalovaný touto námitkou zabýval, musel by se věnovat rovněž otázce nepřipustnosti pravé retroaktivity v celním řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

59. Městský soud v Praze nemohl žalobci přisvědčit, že by žalovaný zatížil Napadené rozhodnutí vadou, když se opomněl s žalobcem předestřenou otázkou časového odstupu vypořádat. Soud nepřehlédl, že se žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí neomezil na žalobcem izolovaný závěr vyslovený v bodě 36 Napadeného rozhodnutí a naopak v bodech 36 a 37 Napadeného rozhodnutí podrobně vysvětlil důvody, pro které byl přesvědčen, že žalobcem namítaný časový odstup není relevantním hlediskem, jež by měl žalovaný vzít při hodnocení důkazů v úvahu. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v tomto směru zcela srozumitelně odůvodnil, že v daném případě jde o hodnocení údajů vyplývajících ze spárování celního prohlášení žalobce s tchajwanskými celními prohlášeními při vstupu i výstupu, tj. z dokladů, které byly pořízeny bezprostředně při překládce zboží přes Tchaj-wan a při vstupu do volného oběhu v rámci dovozu zboží do ČR. Žalovaný vysvětlil, že právě a jediné z těchto důvodů nepovažoval za nutné zabývat se časovým odstupem mezi obdobím, do něhož spadá zjištěný skutkový stav, a obdobím, kdy byly úřadem OLAF dokončeny dané vyšetřovací zprávy. Vyložil, že předmětné zprávy shora uvedené bezprostředně pořízené údaje toliko věcně a v logických souvislostech, vypovídajících o objektivní realitě, shrnuly. Uzavřel, že skutková zjištění tak nejsou založena na skutečnostech, které by nastaly s časovým odstupem od období, kdy bylo dotčené zboží dováženo, ale naopak plynou z důkazních prostředků, které vznikly v úzké časové souvislosti s klíčovými skutkovými ději, přičemž zprávy OLAF tato skutková zjištění toliko sumarizují. Soud se s těmito závěry zcela ztotožňuje a nemá v tomto směru žalovanému co vytknout.
60. Pokud pak žalobce v této souvislosti namítal, že pokud by se žalovaný uvedenou otázkou zabýval, musel by nutně dospět k závěru o nepřipustnosti pravé retroaktivity v celním řízení, mívá se jeho námitky s principy formulace skutkových zjištění a hodnocení důkazů v celním řízení. Žalovanému je třeba přisvědčit, že konstrukce žalobce o jakýchsi „faktických retroaktivních účincích daných zpráv úřadu OLAF“ není případná. Žalovaný podle soudu v bodě 37 odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela správně považoval apel žalobce na zákaz zpětné účinnosti za irelevantní. Soud se ztotožňuje s žalovaným v tom, že předmětné zprávy úřadu OLAF jsou zdroji skutkových poznatků rozhodných pro tvorbu navazujících právních závěrů. Jejich hodnocení je tedy hodnocení důkazních prostředků (důkazů) pro získání poznatku o klíčové skutkové okolnosti. Nejde tedy o (později přijatý) právní předpis, u něhož by bylo třeba zvažovat dopad na dříve vzniklé právní vztahy. Žalovaný zcela správně uzavřel, že dané zprávy úřadu OLAF jsou prostředkem, který důkaz - tj. zjištění takové skutečnosti - přináší. Z hlediska doměření daného antidumpingového cla tyto zprávy nevytvářejí žádné nové skutečnosti a už vůbec nezakládají samu existenci dotčeného antidumpingového cla, ale „pouze“ přinášejí skutkový poznatek, který o jeho existenci svědčí. Ve vztahu k tomuto skutkovému poznatku plynoucímu z předmětných důkazních prostředků přitom nelze důvodně poukazovat na neústavní ignorování zákazu zpětné účinnosti. Ani tento okruh námitek proto nemohl být shledán důvodným.
61. Pod **třetím žalobním bodem** žalobce nesouhlasil s vypořádáním odvolací námítky nezákonnosti doměření cel vyvstávající z nedostatku legislativního základu a měl za to, že za situace, kdy zboží bylo dovezeno z Tchaj-wanu a údajně skutečný původ zboží byl zakrýván, měl být aplikován příslušný postup předvídaný základním

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

- nařízení, konkrétně jeho čl. 13 upravující případné obcházení uložených antidumpingových cel.
62. Žalovaný se k odpovídající odvolací námitce vyjádřil v rámci bodů 41 – 50 Napadeného rozhodnutí. Uzavřel přitom, že dotčená doměřovaná antidumpingová cla byla uložena na základě nařízení č. 91/2009, neboť bylo v celním řízení zjištěno, že předmětné zboží má svůj původ v Číně, a nejedná se proto o cla, která by byla legislativou EU uložena v režimu článku 13 nařízení Rady (ES) 1225/2009, tj. nejedná se o rozšíření působnosti dříve již uložených antidumpingových cel z důvodu jejich obcházení. Žalovaný trval na tom, že skutečnost, že na dovoz spojovacích prostředků z Tchaj-wanu antidumpingová cla uložená nařízením č. 91/2009 rozšířena nebyla, neznamená, že spojovací prostředky, které mají původ v Číně, a které jsou dovezeny z Tchaj-wanu či přepraveny přes Tchaj-wan, antidumpingovým clům uloženým nařízením č. 91/2009 nepodléhají.
63. Soud k předmětnému okruhu žalobních námitek vznesených pod třetím žalobním bodem konstatuje, že Napadené rozhodnutí není zatíženo vadou nezákonnosti z důvodu nedostatečného legislativního základu pro doměření antidumpingového cla. Spatřoval-li žalobce nedostatek legislativního základu v tom, že pokud bylo zjištěno, že byl režim antidumpingových cel uložených nařízením č. 91/2009 obcházen přepravováním dováženého zboží přes Tchaj-wan, měl být aplikován příslušný postup předvídaný základním nařízením, konkrétně jeho čl. 13 upravující případné obcházení uložených antidumpingových cel, k čemuž však nedošlo, nemohl mu soud přisvědčit. Žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí zcela správně zdůraznil, že v řízení bylo prokázáno, že dotčené zboží je čínského původu, a proto je zcela bezpředmětné, že antidumpingová cla nebyla rozšířena také na spojovací prostředky dovážené z Tchaj-wanu. Žalovanému nelze podle přesvědčení vytýkat, že v případě, kdy bylo v souladu s dříve uvedeným v celním řízení spolehlivě a nade vší pochybnost prokázáno, že spojovací prostředky měly svůj původ v Číně, aplikoval jím uvedená ustanovení právních předpisů včetně příslušných ustanovení nařízení č. 91/2009 a doměřil žalobci antidumpingové clo. Žalobce se mylí, dovozuje-li ve svých námitkách, že by žalovaný mohl k takovému kroku přistoupit toliko v případě, pokud by byl režim antidumpingového cla rozšířen podle článku 13 nařízení Rady (ES) č. 1225/2009 i na zboží dovážené z Tchaj-wanu. Pro aplikaci nařízení č. 91/2009 je klíčové dostatečně podložené skutkové zjištění, že deklarované zboží mělo prokazatelně svůj původ v Číně.
64. Soud nemohl žalobci přisvědčit v námitce, že žalovaný směšoval údaje o zemi původu zboží a země, z níž bylo zboží dovezeno. Právě naopak, žalovaný v bodech 41 – 50 odůvodnění Napadeného rozhodnutí srozumitelně vysvětlil odlišnost režimu vyplývajícího z nařízení č. 91/2009 na straně jedné a režimu rozšíření antidumpingového cla na straně druhé a vyložil, že legislativní opatření, která žalobce zmiňuje a v daných věcech postrádá, jsou na základě článku 13 nařízení Rady (ES) 1225/2009 přijímána k ochraně proti obcházení již uložených antidumpingových cel a spočívají v rozšíření působnosti dříve uložených antidumpingových cel na dovoz obdobných výrobků ze zemí, které jsou předmětem opatření (srov. článek 13 odst. 1 zmíněného nařízení). V tomto směru soud poukazuje především na bod 42 odůvodnění Napadeného rozhodnutí. Lze doplnit, že jakkoli by v daném případě byla zjevně naplněna rovněž definice tzv. „obcházení“ uvedená v článku 13 odst. 1 nařízení

- Rady (ES) č. 1225/2009 z důvodu prokázaných masivních překládek čínských spojovacích prostředků na Tchaj-wanu, nepostrádá Napadené rozhodnutí za situace, kdy byl bezpečně prokázán čínský původ předmětného zboží, právní základ.
65. Žalovaný tedy nepochybil, pokud v odůvodnění Napadeného rozhodnutí uzavřel, že dotčené zboží bylo správně zatíženo antidumpingovým clem na základě nařízení č. 91/2009 proto, že jeho původ je v Číně, přičemž pravomoc a působnost celních orgánů doměřit clo nebyla na daném skutkovém půdorysu vyloučena tím, že režim antidumpingového cla nebyl rozšířen i na zboží dovážené z Tchaj-wanu. Soud se se závěry žalovaného plně ztotožnil.
66. Namítal-li žalobce, že pokud by věděl, že zboží dovezené z Tchaj-wanu, u něhož je kompetentní organizací deklarován tchajwanský původ, je ve skutečnosti z Číny, jistě by tuto informaci při postupu s péčí řádného hospodáře zohlednil při svém podnikání a zvažil podnikatelské riziko z toho vyplývající, nejsou tyto jeho úvahy jakkoli způsobilé vyústit v závěr o nezákonnosti Napadeného rozhodnutí. Soud v tomto směru pro větší stručnost v plném rozsahu odkazuje na výše uvedené závěry k žalobcem předestřené konstrukci „faktických retroaktivních účincích daných zpráv úřadu OLAF“ a uzavírá, že uvedené okolnosti nejsou pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí relevantní. Žalobce nesl v tomto směru podnikatelské riziko, že v případě, že bude při přezkoumání celního prohlášení po propuštění zboží na základě provedených důkazů určen čínský původ předmětného zboží, bude celní dluh tvořen rovněž částkou odpovídající antidumpingovému clu. Celní orgány byly povinny postupovat v souladu se zásadou materiální pravdy, přičemž skutečnost, zda žalobce o čínském původu zboží věděl, nebo nevěděl, na jeho povinnosti hradit takový celní dluh včetně doměřeného antidumpingového cla nemůže ničeho měnit.
67. Soud konečně přistoupil k posouzení námitek, jimiž žalobce pod **čtvrtým žalobním bodem** nesouhlasil s vypořádáním odvolací námitky nepřezkoumatelnosti Prvostupňového rozhodnutí, pokud jde o splnění zákonné lhůty pro zaúčtování dlužné částky, tj. dvoudenní lhůty pro zaúčtování částky cla ve smyslu čl. 220 odst. 1 celního kodexu. Žalobce brojil proti závěru uvedenému v bodě 58 odůvodnění Napadeného rozhodnutí s tím, k zaúčtování cla dochází zapsáním do účetních dokladů, přičemž žalovaný směřuje moment zapsání do účetních dokladů s momentem sdělení výše zaúčtované částky žalobci. Nesouhlasil se závěrem o pořádkovém charakteru dvoudenní lhůty, ani s tím, že předmětná lhůta byla v posuzovaném případě splněna. Poukazoval na závěry vyslovené v rozsudku SDEU ze dne 28. 1. 2010 ve věci *Belgische Staat v. Direct Parcel Distribution Belgium NV*, C-264/08 (body 26-30) a trval na přezkoumání dodržení uvedené dvoudenní lhůty.
68. Soud zdůrazňuje, že žalovaný v odůvodnění Napadeného rozhodnutí v bodě 61 jednoznačně uzavřel, že dvoudenní lhůta podle článku 220 odst. 1 celního kodexu byla celním úřadem dodržena, neboť celní úřad mohl závěr o existenci dlužné částky učinit až po dokončení příslušných úkonů k zajištění informovanosti žalobce o zahájení doměřovacího řízení a o jeho předmětu, dále také k zajištění možnosti žalobce, aby se na projednání předmětu řízení aktivně podílel, a konečně také za stavu, kdy mohl objektivně považovat provedené dokazování za dostatečně úplné. Podle žalovaného byly pro zaúčtování dány důvody teprve poté, kdy uplynula 14 denní lhůta pro vyjádření žalobce k předmětu řízení, stanovená celním úřadem rozhodnutím o stanovení lhůty ze dne 6. 8. 2014, čj. 116512-3/2014-510000-11, doručeným žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

- dne 8. 8. 2014 (spolu s oznámením o zahájení řízení č. j. 116512-2/2014-510000-11 a důkazními prostředky). Dnem určujícím počátek lhůty pro zaúčtování tedy dle žalovaného byl den 25. 8. 2014 a celní úřad antidumpingová cla dodatečně zaúčtoval ke dni vydání Prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 27. 8. 2014.
69. Soud ze správního spisu ověřil, že celní úřad provedl dodatečné zaúčtování cla zápisem do příslušného celního informačního systému (viz. písemnost založená pod pořadovým číslem 24 správního spisu), a to ke dni 27. 8. 2014. Byla tedy splněna podmínka vyplývající z žalobcem odkazovaného rozhodnutí SDEU, akcentující nutnost zaúčtovat clo (tj. zapsat částku cla do účetního dokladu nebo na rovnocenný nosič údajů dle článku 217 odst. 1 celního kodexu) předtím, než byla částka doměřeného cla sdělena žalobci, k čemuž došlo dne 28. 8. 2014, jak vyplývá z písemnosti založené pod č. 14 správního spisu.
70. Soud přitom nemohl žalobci přisvědčit v tom, že by žalovaný směšoval okamžik zapsání do účetních dokladů s momentem sdělení výše zaúčtované částky žalobci. Žalovaný v Napadeném rozhodnutí netvrdil, že by k dodatečnému zaúčtování došlo výrokem Napadeného rozhodnutí; v bodě 59 odůvodnění Napadeného rozhodnutí naopak žalovaný zřetelně poukázal na to, že dotčeným dodatečným platebním výměrem se uskutečňuje odpovídající postup sdělení (dodatečně zaúčtovaného) cla ve smyslu článku 221 celního kodexu. Z Napadeného rozhodnutí v tomto směru jednoznačně vyplývá, že žalovaný ve výroku toliko poukázal na to, že podmínka dodatečného zaúčtování byla ke dni 27. 8. 2014 splněna.
71. Pro posuzovanou věc je proto klíčové posoudit toliko otázku, zda žalovaný správně uzavřel o dodržení dvoudenní lhůty pro zaúčtování cla. Žalobce v tomto směru žádné konkrétní námitky proti závěrům uvedeným v bodě 61 Napadeného rozhodnutí nevznesl. Soud se tedy požadavku přezkoumání dodržení lhůty mohl věnovat pouze v takové míře obecnosti, v jaké jej žalobce vznesl. V tomto směru soud ze správního spisu ověřil, že žalobci byla rozhodnutím celního úřadu o stanovení lhůty ze dne 6. 8. 2014, čj. 116512-3/2014-510000-11, doručeným žalobci dne 8. 8. 2014 (spolu s oznámením o zahájení řízení č. j. 116512-2/2014-510000-11 a důkazními prostředky) stanovena lhůta 14 dnů pro vyjádření se k otázkám, které jsou předmětem řízení. Žalovaný pak podle soudu nepochybil, pokud počátek běhu dvoudenní lhůty odvíjel od okamžiku, kdy bylo zjištěno, že žalobce práva vyjádřit se k předmětu řízení a jemu zaslaným podkladům nevyužil a nepředestřel vlastní skutková tvrzení ani nenavrhl vlastní důkazní prostředky, a kdy byl tedy ukončen proces shromažďování podkladů, přičemž za takový den určil den 25. 8. 2014. Žalovanému tedy nelze podle přesvědčení soudu vytýkat, že by dodatečné zaúčtování částky cla realizované ke dni 27. 8. 2014 bylo celním úřadem učiněno po uplynutí dvoudenní lhůty dle čl. 220 odst. 1 celního kodexu. Žalobce ostatně žádné takové konkrétní důvody, které by svědčily o překročení uvedené lhůty, v podané žalobě netvrdil ani neprokazoval. Zpochybňovali pak žalobce toliko, zda byl žalovaný oprávněn „*nedostatek do určité míry „dohnat“ až v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí*“, soud opětovně odkazuje na shora uvedené závěry ke specifikům celního řízení ovládaného apelačním principem, v důsledku kterého vady odvoláním napadeného rozhodnutí nebo postupu celního úřadu v řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, musí být odstraňovány v rámci odvolacího řízení.

72. Za této situace pak soud považoval za nadbytečné a na půdorysu posuzované věci irelevantní posuzovat důvodnost námitek zpochybňujících pořádkový charakter uvedené lhůty, neboť měl za to, že předmětná lhůta byla v řešené věci dodržena. Z tohoto důvodu pak nepovažoval za potřebné ani přerušování řízení a položení žalobcem indikované předběžné otázky SDEU.
73. Ani tento okruh žalobních námitek tak soud nemohl shledat důvodným.
74. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
75. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud konstatuje, že s ohledem na princip koncentrace žalobní argumentace v propadlé lhůtě pro podání žaloby neposuzoval důvodnost námitek, jimiž žalobce v rámci ústního přednesu při jednání dne 11. 4. 2019 rozšířil dříve podané námitky o námitku, že celní orgány byly povinny žalobce vyzvat k podání dodatečné celní deklarace a že celní orgány nepostupovaly v souladu s § 5 odst. 3 daňového řádu. Tyto námitky neměly žádný předobraz v uplatněných žalobních bodech.
76. Soud pro úplnost podotýká, že ve světle závěrů vyslovených v rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 7. 2018, čj. 4 As 149/2017 - 121, vyzval insolvenčního správce v souladu s § 34 s. ř. s. ke sdělení, zda bude v řízení uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Insolvenční správce však ve stanovené lhůtě žádné takové oznámení vůči soudu neučinil, a proto s ním soud jako s osobou zúčastněnou na řízení nejednal.
77. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nenáleží. Žalovanému pak žádné náklady v souvislosti s vedením předmětného řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2019

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje SŠ.